

Ročník 1979

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 6

Vydána dne 13. dubna 1979

Cena:

OBSAH:

41. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Belgickým královstvím
42. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou
43. Vyhláška rady Východoslovenského krajského národního výboru v Košicích, kterou se pověřují vybrané národní výbory nižších stupňů výkonem vodohospodářské Agendy

41

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 31. ledna 1979

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Belgickým královstvím**

Dne 15. června 1976 byla v Bruselu podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Belgickým královstvím.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 13. července 1978.

Podle svého článku 57 vstoupila Úmluva v platnost dnem 12. srpna 1978.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chloupek v. c.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Belgickým královstvím

Prezident Československé socialistické republiky a jeho Veličenstvo belgický král,

přejíce si upravit konzulární styky mezi oběma státy a přispět tak k rozvoji přátelských vztahů mezi nimi,

berouce v úvahu, že obě smluvní strany ratifikovaly Videňskou úmluvu o konzulárních stycích z 24. dubna 1963, a potvrzující, že její ustanovení nadále upravují otázky, které nejsou výslovně upraveny touto úmluvou,

přejíce si upřesnit konzulární pravomoci a usnadnit tak ochranu práv a zájmů fyzických a právnických osob každé ze smluvních stran na jejich území,

rozhodli se uzavřít tuto Konzulární úmluvu a jmenovali k tomu účelu svými zmocněnci:

prezident Československé socialistické republiky

Bohuslava Chňoupek,
ministra zahraničních věcí,

Jeho Veličenstvo belgický král

Renaata Van Elsende,
ministra zahraničních věcí a spolupráce pro rozvoj;

ti si vyměnili své plné moci, shledali je v dobré a náležité formě a dohodli se na následujícím:

ČÁST I

DEFINICE

Článek 1

Pro účely této úmluvy mají následující výrazy tento význam:

- a) „konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;
- b) „konzulární obvod“ je území určené konzulárním úřadu k výkonu konzulárních funkcí;
- c) „vedoucí konzulárního úřadu“ je osoba pověřená vysílajícím státem výkonem povinností spojených s touto funkcí;
- d) „konzulární úředník“ je každá osoba včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená výkonem konzulárních funkcí;

- e) „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba zaměstnaná v administrativních a technických službách konzulárního úřadu;
- f) „člen služebního personálu“ je každá osoba zaměstnaná v domácích službách konzulárního úřadu;
- g) „členové konzulárního úřadu“ jsou konzulární úředníci, konzulární zaměstnanci a členové služebního personálu;
- h) „konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov a pozemky k nim náležející, které jsou upraveny výlučně pro účely konzulárního úřadu bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem;
- i) „konzulární archívy“ zahrnují veškeré listiny a dokumenty, korespondenci, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu spolu s šiframi a kódy, kartotékami a kteroukoli částí zařízení určenou k jejich ochraně a uložení;
- j) „loď vysílajícího státu“ je plavidlo imatrikované nebo registrované v souladu s právními předpisy vysílajícího státu a plující pod vlajkou tohoto státu s výjimkou válečných lodí;
- k) „civilní letadlo vysílajícího státu“ je letadlo registrované a imatrikované v tomto státě v souladu s jeho právními předpisy a nesoucí jeho označení.

ČÁST II

ZŘIZOVÁNÍ KONZULÁRNÍCH ÚŘADŮ, JMENOVÁNÍ KONZULÁRNÍCH ÚŘEDNÍKŮ A ZAMĚSTNANCŮ A VÝKON KONZULÁRNÍCH FUNKCÍ

Článek 2

Zřízení konzulárního úřadu

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.
2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho klasifikace a konzulární obvod se určují po dohodě mezi vysílajícím a přijímajícím státem. Stejně je tomu v případě změny sídla, třídy nebo konzulárního obvodu.

Článek 3

Jmenování a přijetí vedoucího konzulárního úřadu

1. Vysílající stát požádá předem diplomatickou cestou o souhlas přijímajícího státu s jmenováním vedoucího konzulárního úřadu.

2. Po obdržení souhlasu s jmenováním vedoucího konzulárního úřadu předá diplomatická mise vysílajícího státu ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu konzulský patent. V konzulském patentu bude uvedeno plné jméno vedoucího konzulárního úřadu, jeho státní občanství, jeho třída, jakož i konzulární obvod, v němž bude vykonávat své konzulární funkce, a sídlo konzulárního úřadu.

3. Ministerstvo zahraničních věcí přijímajícího státu vydá co nejdříve a bezplatně přivolení nazývané exequatur.

4. Po obdržení exequatur vedoucí konzulárního úřadu může vykonávat své funkce a vztahují se na něho ustanovení této úmluvy.

5. Do doručení exequatur přijímající stát umožní vedoucímu konzulárního úřadu vykonávat jeho funkce prozatímně. V tom případě se na něho vztahují ustanovení této úmluvy.

Článek 4

Oznámení jmenování vedoucího konzulárního úřadu orgánům v konzulárním obvodu

1. Poté, kdy je vedoucí konzulárního úřadu přijat, být jenom prozatímně, k výkonu svých funkcí, přijímající stát o tom musí neprodleně informovat příslušné orgány konzulárního obvodu.

2. Orgány přijímajícího státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby se vedoucí konzulárního úřadu mohl ujmout svých funkcí a aby mohl požívat práv, výhod, výsad a imunit daných mu touto úmluvou, zákony, předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu.

Článek 5

Státní příslušnost konzulárních úředníků

Konzulární úředníci musí být státními občany vysílajícího státu.

Článek 6

Oznamování jmenování členů konzulárního personálu

Vysílající stát předem diplomatickou cestou oznámí ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu:

1. jmenování, převzetí funkce člena konzulárního úřadu, jeho plné jméno, státní občanství, datum jeho příjezdu a konečného odjezdu nebo skončení jeho funkcí a všechny jiné změny týkající se jeho funkce, k nimž dojde během jeho působení na konzulárním úřadě;
2. datum příjezdu nebo konečného odjezdu rodinných příslušníků člena konzulárního úřadu, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, a skutečnost, že určitá osoba se stala rodinným příslušníkem nebo jím přestala být.

Článek 7

Dokument osvědčující totožnost

1. Ministerstvo zahraničních věcí přijímajícího státu vydá každému členu konzulárního úřadu, který není občanem přijímajícího státu ani nemá v tomto státě trvalé bydliště, průkaz totožnosti opatřený fotografií, osvědčující jeho totožnost a jeho hodnost jakožto člena konzulárního úřadu.

2. Dokument podle odstavce 1 tohoto článku bude vydán, v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu, rovněž rodinným příslušníkům člena konzulárního úřadu žijícím s ním ve společné domácnosti.

Článek 8

Výkon konzulárních funkcí členy diplomatické mise

1. Vysílající stát může pověřit jednoho nebo více členů své diplomatické mise v přijímajícím státě, aby vedle svých diplomatických funkcí vykonávali konzulární funkce.

Jména členů diplomatické mise přidělených do konzulárního oddělení nebo jinak pověřených výkonem konzulárních funkcí mise se oznamují ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

Člen diplomatické mise pověřený výkonem konzulárních funkcí bude i nadále požívat výsad a imunit, které mu náleží jako členu diplomatické mise.

2. Na člena diplomatické mise, který vykonává konzulární funkce, se vztahují ustanovení této úmluvy týkající se práv a závazků konzulárních úřadů.

Článek 9

Výkon konzulárních funkcí za třetí stát

Konzulární úřad vysílajícího státu může vykonávat po příslušném uvědomění přijímajícího státu, pokud tento stát nevznesl námitky, konzulární funkce v přijímajícím státě za třetí stát.

Článek 10

Územní rozsah výkonu konzulárních funkcí

Konzulární úředníci mají právo vykonávat své funkce pouze v konzulárním obvodu.

Se souhlasem přijímajícího státu však mohou vykonávat tyto funkce i mimo konzulární obvod.

Článek 11.

Dočasné vedení konzulárního úřadu

1. Jestliže vedoucí konzulárního úřadu nemůže z nějakého důvodu vykonávat své funkce nebo jestliže místo vedoucího konzulárního úřadu je dočasně uprázdněno, vysílající stát může pověřit některého konzulárního úředníka tohoto konzulárního úřadu nebo jiného konzulárního úřadu vysíl-

lajského státu v přijímajícím státě nebo člena diplomatického personálu své diplomatické mise v tomto státě dočasným vedením konzulárního úřadu. Plné jméno této osoby bude předem písemně oznámeno ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu. V tomto oznámení bude uvedeno, zda se jedná o člena diplomatické mise nebo člena konzulárního úřadu vysílajícího státu.

2. Osoba pověřená dočasným vedením konzulárního úřadu má právo vykonávat veškeré funkce vedoucího konzulárního úřadu. Bude požívat všech práv, výhod, výsad a imunit, které tato úmluva poskytuje vedoucím konzulárního úřadu.

3. Člen diplomatického personálu diplomatické mise pověřený dočasným vedením konzulárního úřadu požívá i nadále výsad a imunit vyplývajících z jeho diplomatického statusu.

Článek 12

Prohlášení za nežádoucí osobu

1. Přijímající stát může kdykoliv, aniž udá důvody svého rozhodnutí, oznámit vysílajícímu státu diplomatickou cestou, že konzulární úředník je nežádoucí osobou nebo že člen konzulárního personálu je nepřijatelný.

2. Vysílající stát je povinen v takovém případě dotyčnou osobu odvolat nebo ukončit její funkce na konzulárním úřadě.

3. Jestliže vysílající stát odmítne nebo opomene v přiměřené lhůtě vykonat povinnosti, které pro něj vyplývají z odstavce 2 tohoto článku, přijímající stát může podle povahy případu odvolat exequatur dotyčné osoby nebo oznámit, že ji nadále nepovažuje za člena konzulárního úřadu.

ČÁST III

VÝHODY, VÝSADY A IMUNITY

Článek 13

Výhody, výsady a imunity poskytované přijímajícím státem

1. Přijímající stát všemožně usnadní výkon funkcí konzulárního úřadu a učiní vhodná opatření k tomu, aby konzulární úředníci mohli požívat práv, výsad a imunit předvídaných touto úmluvou.

2. Přijímající stát bude s členy konzulárního úřadu zacházet s náležitou úctou a učiní veškerá potřebná opatření k tomu, aby zajistil jejich ochranu, svobodu a důstojnost.

Článek 14

Vlajka a státní znak

1. Znak vysílajícího státu spolu s označením konzulárního úřadu v jazyce vysílajícího a přijímajícího státu může být umístěn na budově, v níž

je umístěn konzulární úřad, a na sídle vedoucího konzulárního úřadu.

2. Vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena na budově, v níž je umístěn konzulární úřad, i na sídle vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích používaných pro úřední účely.

Článek 15

Místnosti konzulárního úřadu

1. Vysílající stát může za podmínek a způsobem, který stanoví právní předpisy přijímajícího státu,

- a) získávat do vlastnictví nebo vlastnit nebo nájímat pozemky, budovy nebo části budov určené pro potřeby konzulárního úřadu nebo pro ubytování členů konzulárního úřadu, kteří jsou občany vysílajícího státu;
- b) pro tyto účely stavět budovy nebo části budov;
- c) získávat práva nebo majetek uvedené pod písmeny a) a b) tohoto odstavce.

2. Přijímající stát v případě potřeby poskytne vysílajícímu státu pomoc při získávání konzulárních místností a ubytování pro členy konzulárního úřadu.

3. Vysílající stát není vyňat z povinností dodržovat právní předpisy přijímajícího státu o výstavbě a územním plánování, které se vztahují na oblast, kde se nemovitosti nalézají.

Článek 16

Nedotknutelnost konzulárních místností a sídla vedoucího konzulárního úřadu

1. Konzulární místnosti a sídlo vedoucího konzulárního úřadu jsou nedotknutelné.

2. Orgány přijímajícího státu nesmějí do nich vstoupit bez souhlasu buď vedoucího konzulárního úřadu nebo vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu nebo osoby pověřené jedním z nich.

3. Přijímající stát učiní všechna nezbytná opatření k tomu, aby zajistil ochranu konzulárních místností a obydlí konzulárních úředníků.

Článek 17

Nedotknutelnost archivů

Konzulární archívy jsou vždy a všude nedotknutelné.

Článek 18

Svoboda spojení

1. Přijímající stát povolí a bude chránit svobodu spojení konzulárního úřadu pro všechny úřední účely. Při spojení s vládou, diplomatickými misemi a ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, ať jsou kdekoli, může konzulární úřad

použít všech vhodných diplomatických nebo konzulárních zavazadel a kódových nebo šifrových zpráv. Rádiovou vysílací stanicí může však konzulární úřad zříditi a používat pouze se souhlasem přijímajícího státu.

2. Úřední korespondence konzulárního úřadu je nedotknutelná. Úřední korespondenci se nazývá korespondence mající vztah ke konzulárnímu úřadu a jeho funkcím.

3. Konzulární zavazadlo nesmí být ani otevřeno, ani zadrženo. Jestliže však příslušné orgány přijímajícího státu mají vážné důvody k domněnce, že zavazadlo obsahuje něco jiného než korespondenci, dokumenty a předměty uvedené v odstavci 4 tohoto článku, mohou žádat, aby zavazadlo otevřel v jejich přítomnosti oprávněný zástupce vysílajícího státu. Jestliže orgány tohoto státu takovou žádost odmítnou, zavazadlo bude vráceno na místo, odkud bylo odesláno.

4. Zásilky tvořící konzulární zavazadlo musí být opatřeny zřetelným vnějším označením jejich povahy a mohou obsahovat pouze úřední korespondenci, dokumenty a předměty určené výlučně k úřednímu použití.

5. Konzulární kurýr musí být vybaven úřední listinou označující jeho postavení a uvádějící počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo. Bez souhlasu přijímajícího státu nesmí být ani občanem přijímajícího státu, ani, pokud není občanem vysílajícího státu, nesmí mít v přijímajícím státě trvalé bydliště. Při výkonu svých funkcí tento kurýr požívá ochrany přijímajícího státu. Požívá osobní nedotknutelnosti a nesmí být žádným způsobem zadržen nebo uvězněn.

6. Vysílající stát, jeho diplomatická mise a jeho konzulární úřady mohou jmenovat konzulární kurýry ad hoc. V tom případě platí ustanovení odstavce 5 tohoto článku s tím, že imunity, které jsou v něm uvedeny, přestanou platit, jakmile kurýr odevzdá příjemci konzulární zavazadlo, které mu bylo svěřeno.

7. Konzulární zavazadlo může být svěřeno kapitánu lodi nebo civilního letadla přistávajícího na dovoleném vstupním letišti. Kapitán bude vybaven úřední listinou označující počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo, nebude však považován za konzulárního kurýra. Po projednání s příslušnými místními orgány konzulární úřad může poslat jednoho ze svých členů, aby uvedené zavazadlo převzal přímo a volně od kapitána lodi nebo letadla nebo mu je odevzdal.

Článek 19

Svoboda pohybu

S výhradou zákonů a předpisů týkajících se oblastí, do nichž je vstup zakázán nebo omezen z důvodů státní bezpečnosti, přijímající stát zajistí svobodu pohybu na svém území všem členům kon-

zulárního úřadu a jejich rodinným příslušníkům žijícím s nimi ve společné domácnosti.

Článek 20

Styk s orgány přijímajícího státu

Konzulární úředníci se mohou při výkonu svých úředních funkcí obrátit přímo ústně nebo písemně

- a) na jakýkoliv příslušný orgán v jejich konzulárním obvodu;
- b) v souladu se zákony, předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu na ústřední orgány přijímajícího státu.

Článek 21

Osobní nedotknutelnost a vynětí z jurisdikce

1. Vedoucí konzulárního úřadu požívá osobní nedotknutelnosti. Nepodléhá jurisdikci přijímajícího státu s výjimkou

- a) věcné žaloby týkající se soukromé nemovitosti nacházející se na území přijímajícího státu, pokud ji vedoucí konzulárního úřadu nevlastní v zastoupení vysílajícího státu pro účely konzulárních funkcí;
- b) žaloby týkající se dědictví, v němž je vedoucí konzulárního úřadu vykonavatelem poslední vůle, správcem dědictví nebo dědicem jako soukromá osoba, a nikoli jménem vysílajícího státu;
- c) žaloby týkající se jakékoliv soukromé nebo obchodní činnosti vykonávané vedoucím konzulárního úřadu v přijímajícím státě vedle jeho úředních funkcí;
- d) žaloby týkající se smlouvy, kterou vedoucí konzulárního úřadu nesjednal jménem vysílajícího státu;
- e) žaloby zahájené třetí stranou a týkající se náhrady škody vyplývající z nehody způsobené dopravním prostředkem v přijímajícím státě.

Vedoucí konzulárního úřadu nepodléhá exekutivním opatřením s výjimkou případů uvedených pod písmeny a), b), c), d) a e) tohoto odstavce, a jestliže výkon rozhodnutí může být proveden, aniž by byla porušena nedotknutelnost jeho osoby nebo jeho obydlí.

2. Členové konzulárního úřadu nepodléhají jurisdikci přijímajícího státu, pokud jde o jednání při výkonu jejich úředních funkcí.

Toto vynětí se nevztahuje na žaloby týkající se smlouvy, kterou členové konzulárního úřadu nesjednali jménem vysílajícího státu, nebo na žaloby zahájené třetí stranou a týkající se náhrady škody vyplývající z nehody způsobené dopravním prostředkem v přijímajícím státě.

3. Konzulární úředník, s výjimkou vedoucího konzulárního úřadu, nemůže být zadržen ani jakýmkoliv jiným způsobem zbaven osobní svobody,

leda že je justičními orgány přijímačského státu obviněn ze spáchání závažného trestného činu, nebo na základě soudního rozhodnutí, které nabylo právní moci. „Závažným trestným činem“ se rozumí jakýkoliv úmyslný trestný čin, na který je právním řádem přijímačského státu stanoven trest odnětí svobody s dolní hranicí trestní sazby nejmeně 5 let nebo vyšší trest.

4. Jestliže je proti konzulárnímu úředníkovi zahájeno trestní řízení, bude prováděno s ohledem na jeho úřední postavení a, s výjimkou obvinění ze závažného trestného činu, způsobem, který by co nejméně narušil výkon konzulárních funkcí. Pokud v případě obvinění ze závažného trestného činu je nutné vzít konzulárního úředníka do vazby, musí být řízení proti němu zahájeno v co nejkratší době.

5. V případě, že člen konzulárního úřadu se mimo výkon svých úředních funkcí dopustí na území přijímačského státu činu, který je podle zákonodárství tohoto státu trestným činem, vysílající stát bude o tom informován v co nejkratší lhůtě diplomatickou cestou. Vedoucí konzulárního úřadu o tom bude informován současně.

6. V případě trestního stíhání, zadržení, vzetí do vazby nebo omezení osobní svobody jakoukoliv jinou formou kteréhokoliv člena konzulárního úřadu s výjimkou vedoucího konzulárního úřadu přijímačský stát o tom bez prodlení uvedomí vedoucího konzulárního úřadu.

7. Ustanovení odstavců 1 a 3 tohoto článku se použijí obdobně na rodinné příslušníky vedoucího konzulárního úřadu nebo konzulárního úředníka žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou občany přijímačského státu nebo v něm nemají trvalé bydliště anebo v něm nevykonávají soukromou výdělečnou činnost.

Článek 22

Podávání svědeckví

1. Členové konzulárního úřadu mohou být soudními nebo správními orgány přijímačského státu vyzváni, aby vypovídali jako svědci.

Vůči konzulárnímu úředníkovi nebo konzulárnímu zaměstnanci však nesmí být použito žádného donucovacího opatření.

2. Soudní nebo správní orgány přijímačského státu, které požadují od konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance svědeckou výpověď, učiní veškerá vhodná opatření k tomu, aby zabránily zasahování do činnosti konzulárního úřadu, a pokud jde o konzulárního úředníka, přijmou ji, pokud je to možné, v ústní nebo písemné formě na konzulárním úřadě nebo v jeho obydlí.

3. Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti včetně těch, kteří jsou občany přijímačského státu nebo v něm mají trvalé bydliště, mohou od-

mítnout vypovídat o skutečnostech, které se dotýkají výkonu jejich úředních funkcí, a předkládat korespondenci, dokumenty nebo předměty, které se jich týkají. Mají rovněž právo odmítnout vypovídat jako znalci práva vysílajícího státu.

Článek 23

Vzdání se výsad a imunit

1. Vysílající stát se může vzdát, pokud jde o člena konzulárního úřadu nebo jeho rodinného příslušníka žijícího s ním ve společné domácnosti, výsad a imunit uvedených v článcích 21 a 22.

2. Vzdání se musí být vždy výslovné, s výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku, a musí být sděleno přijímačskému státu písemně.

3. Jestliže člen konzulárního úřadu nebo jeho rodinný příslušník žijící s ním ve společné domácnosti zahájí řízení ve věci, ve které požívá podle článku 21 vynětí z jurisdikce, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce, pokud jde o vzájemné pohledávky přímo související s hlavní žalobou.

4. Vzdání se vynětí z jurisdikce ve věci občanskoprávní nebo správní nezahrnuje vzdání se imunity, pokud jde o opatření k výkonu rozhodnutí, kterého je třeba vzdát se zvlášť.

Článek 24

Osvobození od osobních služeb

Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou státními občany přijímačského státu, jsou osvobozeni od vojenské služby v tomto státě. Jsou rovněž osvobozeni od všech jiných osobních služeb ve veřejném zájmu za podmínky, že nejsou státními občany přijímačského státu ani v něm nemají trvalé bydliště.

Článek 25

Vynětí z povinnosti registrace a povolení k pobytu

Jestliže členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci, kteří s nimi žijí ve společné domácnosti a kteří nemají trvalé bydliště v přijímačském státě, nevykonávají v tomto státě žádnou soukromou výdělečnou činnost, jsou vyňati ze všech povinností stanovených zákony a předpisy přijímačského státu týkajících se registrace cizinců a povolení k pobytu.

Článek 26

Vynětí z povolení k zaměstnání

1. Členové konzulárního úřadu jsou, pokud jde o služby vykonávané pro vysílající stát, osvobozeni od povinností, které zákony a předpisy přijímačského státu týkající se zaměstnávání cizinců stanoví ve věci udělování pracovního povolení.

2. Jestliže členové soukromého personálu konzulárních úředníků a zaměstnanců nevykoná-

vají v přijímajícím státě žádnou soukromou výdělečnou činnost, jsou osvobozeni od povinností stanovených v odstavci 1 tohoto článku.

Článek 27

Vynětí z předpisů o sociálním zabezpečení

1. S výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku jsou členové konzulárního úřadu, pokud jde o služby vykonávané pro vysílající stát, a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti vyňati z předpisů o sociálním zabezpečení, které platí v přijímajícím státě.

2. Tohoto vynětí však nepoživají osoby, které jsou občany přijímajícího státu nebo v něm mají trvalé bydliště.

3. Vynětí uvedené v odstavci 1 tohoto článku se vztahuje rovněž na osoby zaměstnané výhradně v domácích službách členů konzulárního úřadu, a to za podmínky,

- a) že nejsou občany přijímajícího státu, ani v něm nemají trvalé bydliště;
- b) že se na ně vztahují předpisy o sociálním zabezpečení, které platí v přijímajícím nebo ve třetím státě.

4. Členové konzulárního úřadu, kteří v domácích službách zaměstnávají osoby, na které se vynětí uvedené v odstavci 3 nevztahuje, musí dodržovat povinnosti, které předpisy přijímajícího státu o sociálním zabezpečení ukládají zaměstnavatelům. Konzulární úřad rovněž musí dodržovat tyto předpisy, pokud jde o osoby uvedené v odstavci 2 tohoto článku.

5. Vynětí uvedená v odstavcích 1 a 3 tohoto článku nevylučují dobrovolnou účast v soustavě sociálního zabezpečení přijímajícího státu, pokud je tímto státem povolena.

Článek 28

Osvobození vysílajícího státu od zdanění

1. V souladu s ustanoveními zákonů a předpisů přijímajícího státu je vysílající stát v přijímajícím státě osvobozen od všech daní a poplatků, pokud jde

- a) o získávání do vlastnictví nebo do užívání pozemků, budov nebo částí budov určených pro úřední účely konzulárního úřadu nebo jako obydlí konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců, kteří nejsou občany přijímajícího státu ani nemají v tomto státě trvalé bydliště;
- b) o výstavbu budov nebo částí budov pro tyto účely;
- c) o vlastnictví nebo držbu pozemků, budov nebo částí budov pro tyto účely;
- d) o získávání, vlastnictví, držbu nebo užívání veškerého movitého majetku včetně dopravních

prostředků určených nebo sloužících výlučně pro úřední účely konzulárního úřadu.

2. Osvobození uvedené v odstavci 1 tohoto článku se nevztahuje na daně a poplatky stanovené nebo vybírané za prokázané zvláštní služby.

3. Osvobození uvedené v odstavci 1 tohoto článku se nevztahuje na daně a poplatky, které podle právních předpisů přijímajícího státu mají být placeny osobami vstupujícími do smluvního poměru s vysílajícím státem.

Článek 29

Osvobození členů konzulárního úřadu od zdanění

Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou občany přijímajícího státu ani v něm nemají trvalé bydliště, jsou osvobozeni od daní a poplatků všeho druhu stanovených nebo vybíraných v přijímajícím státě z příjmů a platů, které dostávají od vysílajícího státu za své úřední funkce.

Článek 30

Osvobození konzulárních úředníků a zaměstnanců od zdanění

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou občany přijímajícího státu ani v něm nemají trvalé bydliště, jsou osvobozeni od všech daní a poplatků stanovených nebo vybíraných v přijímajícím státě.

2. Osvobození uvedené v odstavci 1 tohoto článku se nevztahuje na

- a) nepřímé daně, které jsou zpravidla obsaženy v ceně zboží a služeb;
- b) daně a poplatky ze soukromého nemovitého majetku nacházejícího se na území přijímajícího státu, s výhradou ustanovení článku 28;
- c) dědické nebo jiné obdobné poplatky, s výhradou ustanovení článku 31;
- d) daně a poplatky ze soukromých příjmů, které mají zdroj v přijímajícím státě;
- e) registrační, soudní, hypoteční a kolkové poplatky, s výhradou ustanovení článku 28;
- f) daně a poplatky vybírané za prokázané zvláštní služby.

3. Osvobození uvedené v tomto článku se nevztahuje na daně a poplatky, které podle právních předpisů přijímajícího státu mají být placeny osobami vstupujícími do smluvního poměru s osobami uvedenými v tomto článku.

4. Členové konzulárního úřadu, kteří zaměstnávají osoby, jejichž mzda není vyňata v přijímajícím státě z daně ze mzdy, musí dodržovat povinnosti, které právní předpisy tohoto státu stanoví zaměstnavatelům, pokud jde o vybírání daně ze mzdy.

Článek 31

**Dědictví po člena konzulárního úřadu
nebo jeho rodinném příslušníku**

1. V případě úmrtí člena konzulárního úřadu nebo jeho rodinného příslušníka žijícího s ním ve společné domácnosti, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, je movitý majetek, který je součástí dědictví a nalézá se v přijímajícím státě, osvobozen od dědických nebo jakýchkoliv jiných obdobných poplatků, jestliže se tento majetek nalézá na území přijímajícího státu výlučně z důvodů pobytu zemřelého v přijímajícím státě jako člena konzulárního úřadu nebo jeho rodinného příslušníka žijícího s ním ve společné domácnosti.

2. Přijímající stát povolí vývoz movitého majetku zesnulého s výjimkou toho, který byl získán v tomto státě a jehož vývoz je omezen nebo zakázán.

Článek 32

Osvobození od celních dávek a prohlídky

1. Přijímající stát dovolí, v souladu s platnými zákony a předpisy, dovoz a zpětný vývoz a poskytne osvobození od všech celních dávek, daní a jiných s tím souvisejících poplatků vybíraných při dovozu a v souvislosti s dovozem, kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby

- a) u všech předmětů včetně dopravních prostředků určených pro úřední potřebu konzulárního úřadu;
- b) u všech předmětů včetně dopravních prostředků určených pro osobní potřebu konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou občany přijímajícího státu ani v něm nemají trvalé bydliště.

2. Konzulární zaměstnanci požívají výhod a osvobození podle odstavce 1 tohoto článku pouze tehdy, jestliže jde o předměty dovezené pro jejich počáteční zařízení.

3. Předměty určené pro spotřebu nesmějí přesáhnout množství přiměřené pro přímou spotřebu příslušných osob.

4. Osobní zavazadla doprovázející konzulární úředníky a jejich rodinné příslušníky žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, jsou osvobozena od celní prohlídky.

Mohou být prohlédnuta pouze v případech, kdy jsou vážné důvody k domněnce, že obsahují jiné předměty než uvedené v odstavci 1 písm. b) tohoto článku nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je zakázán nebo omezen právními předpisy přijímajícího státu nebo na které se vztahují jeho právní předpisy o karanténě. Takováto prohlídka musí být provedena v přítomnosti tohoto konzulárního úředníka, jeho rodinného příslušníka nebo jeho zmocněnce.

Článek 33

Konzulární poplatky

Konzulární úředníci mohou při výkonu svých funkcí vybírat poplatky stanovené právními předpisy vysílajícího státu.

Vybírání těchto poplatků je osvobozeno od všech daní stanovených nebo vybíraných v přijímajícím státě.

Článek 34

Dodržování právních předpisů přijímajícího státu

1. Konzulární úřad a stejně i všechny osoby požívající výsad a imunit jsou povinny, bez újmy na těchto výsadách a imunitách, dodržovat zákony a předpisy přijímajícího státu včetně dopravních předpisů a předpisů o pojištění vozidel.

Jsou rovněž povinny nevměšovat se do vnitřních záležitostí přijímajícího státu.

2. Konzulární místnosti nebudou používány způsobem neslučitelným s výkonem konzulárních funkcí.

Článek 35

**Zvláštní ustanovení týkající se soukromého
výdělečného povolání**

1. Konzulární úředníci nebudou v přijímajícím státě vykonávat žádnou profesionální nebo obchodní činnost pro svůj osobní zisk.

2. Výsady a imunity uvedené v této části se nebudou poskytovat

- a) konzulárním zaměstnancům a členům služebního personálu, kteří vykonávají v přijímajícím státě soukromé zaměstnání výdělečné povahy;
- b) rodinným příslušníkům osob uvedených pod písm. a) tohoto odstavce a členům jejich soukromého personálu;
- c) rodinným příslušníkům člena konzulárního úřadu, kteří sami vykonávají v přijímajícím státě soukromé zaměstnání výdělečné povahy.

ČÁST IV

KONZULÁRNÍ FUNKCE

Článek 36

Konzulární funkce

Konzulární úředníci jsou oprávněni s podmínkou zachovávaní zákonodárství přijímajícího státu:

- 1. chránit práva a zájmy vysílajícího státu a jeho občanů, jakož i právnických osob;
- 2. napomáhat rozvoji hospodářských, obchodních, kulturních a vědeckých styků mezi oběma státy a podporovat jejich přátelské styky.

Článek 37

Funkce v oblasti osobního statusu

1. Konzulární úředníci jsou oprávněni:

- a) registrovat občany vysílajícího státu a vydávat dokumenty o jejich registraci;
- b) přijímat žádosti a prohlášení ve věcech státního občanství občanů vysílajícího státu a vydávat příslušné doklady;
- c) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu uzavírat manželství mezi občany vysílajícího státu;
- d) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení týkající se rodinných poměrů občanů vysílajícího státu;
- e) registrovat narození a úmrtí občanů vysílajícího státu.

2. Konzulární úředníci informují, jestliže to vyžadují zákony a předpisy přijímajícího státu, příslušné orgány tohoto státu o všech úkonech provedených podle odstavce 1 písm. c) a e) tohoto článku.

Článek 38

Legalizační funkce

Konzulární úředníci jsou oprávněni:

- a) legalizovat podpisy a pečete na všech listinách vyhotovených orgány nebo úředními osobami vysílajícího a přijímajícího státu;
- b) legalizovat na listinách podpisy občanů vysílajícího státu.

Článek 39

Funkce ve věcech správních

Konzulární úředníci mohou, pokud je k tomu opravňují právní předpisy vysílajícího státu,

- a) vydávat výpisy a opisy nebo ověřené opisy všech listin, které vystavili v rámci své pravomoci;
- b) potvrzovat jakékoliv jiné listiny;
- c) překládat listiny a písemnosti nebo ověřovat jejich překlad;
- d) za předpokladu, že přijímající stát nevznese námitky, přijímat všechna prohlášení nebo vydávat jakákoliv potvrzení, která mohou být požadována právními předpisy vysílajícího státu nebo právními předpisy přijímajícího státu;
- e) vystavovat veškeré listiny a vykonávat veškeré konzulární funkce, které jsou slučitelné s právními předpisy přijímajícího státu;
- f) vystavovat osvědčení o původu zboží a jiné podobné doklady;
- g) vyvěšovat v konzulárních místnostech vyhlášky týkající se všech otázek majících vztah k právům, povinnostem nebo zájmům občanů vysílajícího státu;

h) činit opatření potřebná k účasti občanů vysílajícího státu na referendu a volbách v tomto státě;

- 1) doručovat soudní a mimosoudní dokumenty nebo vyřizovat dožádání ve shodě s platnými mezinárodními dohodami nebo, pokud takové dohody neexistují, jiným způsobem v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu.

Článek 40

Notářské funkce

Konzulární úředníci, pokud je k tomu opravňují právní předpisy vysílajícího státu a pokud listiny a smlouvy níže uvedené nejsou v rozporu s právními předpisy přijímajícího státu, jsou oprávněni v přijímajícím státě notářsky vyhotovovat nebo ověřovat:

- a) listiny a smlouvy uzavřené mezi občany vysílajícího státu a jednostranné úkony těchto občanů, pokud se tyto listiny a smlouvy netýkají vzniku, změny nebo zániku práv k nemovitému majetku nacházejícímu se v přijímajícím státě;
- b) závěti občanů vysílajícího státu;
- c) listiny a smlouvy, které se týkají výlučně majetku nacházejícího se na území vysílajícího státu nebo záležitostí, které se mají projednat v tomto státě, bez ohledu na státní příslušnost stran.

Článek 41

Vydávání cestovních dokladů a udělování víz

Konzulární úředníci jsou oprávněni:

- a) vydávat, obnovovat, měnit, prodlužovat nebo odnímat pasy a ostatní cestovní doklady občanům vysílajícího státu a osobám, které mají v tomto státě trvalé bydliště;
- b) udělovat vstupní víza nebo tranzitní víza osobám, které hodlají navštívit vysílající stát nebo jím projíždět.

Článek 42

Ochrana nezletilých a jiných osob, které nemají způsobilost k právním úkonům

- 1.a) jestliže je nutno zajistit ochranu osoby nezletilé nebo té, která nemá způsobilost k právním úkonům, jedná-li se o občany vysílajícího státu mající trvalé bydliště v přijímajícím státě, jsou orgány přijímajícího státu, jakmile se o tom dozvědí, povinny o tom informovat konzulární úřad. Stejným způsobem se bude postupovat i v případě, kdy občan vysílajícího státu byl pro duševní poruchu umístěn ve zdravotnickém zařízení.
- b) Konzulární úředníci jsou oprávněni zajistit ochranu nezletilých a osob, které nemají způsobilost k právním úkonům, jsou-li občany vysílajícího státu, a to

v souladu s právními předpisy tohoto státu.

- c) Konzulární úředníci musí co možno nejdříve oznámit orgánům přijímajícího státu, že přistoupili k zajištění této ochrany.
- d) Soudní i správní orgány přijímajícího státu jsou oprávněny v souladu s právními předpisy tohoto státu a v zájmu ochrany zájmů nezletilých nebo osoby, která nemá způsobilost k právním úkonům, zajistit jejich ochranu v případě, kdy je konzulární úředníci informují, že tuto ochranu nezajistí. V tomto případě konzulární úředníci mohou vyjádřit svůj názor o opatřeních, která by měla být učiněna, jestliže to vyžadují zájmy nezletilého nebo osoby, která nemá způsobilost k právním úkonům.

2. Ve všech naléhavých případech přijmou orgány každého smluvního státu, na jehož území se nacházejí nezletilí a osoby, které nemají způsobilost k právním úkonům, nebo majetek patřící těmto osobám, nutná opatření k jejich ochraně.

Opatření učiněná podle předchozího odstavce pozbývají účinnosti, jakmile orgány příslušné podle tohoto článku učinily opatření, která vyžadují okolnosti.

Článek 43

Dědictví

1. V případě úmrtí občana vysílajícího státu ve státě přijímajícím musí příslušný orgán přijímajícího státu o tom neprodleně informovat konzulárního úředníka vysílajícího státu a bezplatně mu zaslat úmrtí list nebo jiný dokument potvrzující smrt.

- 2.a) V případě, že orgán přijímajícího státu se dozví o existenci dědictví v tomto státě ve prospěch občana vysílajícího státu, který nebydlí v přijímajícím státě a nemá v něm zástupce, uvedený orgán o tom neprodleně uvědomí konzulárního úředníka vysílajícího státu.

- b) Konzulární úředník informuje orgány přijímajícího státu, jestliže se o tom dozví jinak.

- 3.a) Příslušné orgány přijímajícího státu učiní v případě zmíněném v odstavci 2 a za podmínky, že majetek spadající do dědictví se nalézá na území tohoto státu, opatření k zajištění a správě dědictví a předají konzulárnímu úředníkovi v souladu s právními předpisy přijímajícího státu všechny dosažitelné informace o dědictví.

- b) Konzulární úředník se může zúčastnit buď přímo anebo prostřednictvím zástupce při provádění opatření uvedených pod písmenem a) tohoto odstavce.

4. V případě, kdy občan vysílajícího státu má zájem o dědictví na území přijímajícího státu a jestliže nebydlí v tomto státě a nemá v něm svého zástupce, má konzulární úředník právo, v souladu s právními předpisy přijímajícího státu, zastupovat ho před příslušnými orgány tohoto státu.

5. Jestliže po splnění všech formálních náležitostí týkajících se dědictví na území přijímajícího státu případnou movitostí z dědictví nebo výtěžek z prodeje movitostí dědicí, který je občanem vysílajícího státu a nemá na území přijímajícího státu trvalé bydliště a nestanovil zmocněnce, bude zmíněný majetek nebo výtěžek z jeho prodeje odevzdán konzulárnímu úředníkovi vysílajícího státu za podmínky,

- a) že se bude jednat o oprávněného dědice;
- b) že příslušné orgány povolily převod majetku, který je předmětem dědictví, nebo výtěžku z jeho prodeje, pokud k němu došlo;
- c) že všechny dědické dluhy přihlášené ve lhůtě předepsané právními předpisy přijímajícího státu byly zaplacený nebo zajištěny;
- d) že dědické poplatky byly zaplacený nebo zajištěny.

6. V případě, že občan vysílajícího státu, který nemá bydliště v přijímajícím státě, zemře během pobytu na území tohoto státu, jeho osobní věci, movitý majetek a cennosti, na které neuplatnil nárok přítomný dědic nebo zástupce oprávněných osob, budou odevzdány bez dalšího řízení konzulárnímu úředníkovi vysílajícího státu za podmínky, že nároky věřitelů zemřelého v přijímajícím státě byly uspokojeny nebo zajištěny.

7. Konzulární úředník je oprávněn, s výhradou právních předpisů přijímajícího státu, k vývozu majetku, který je předmětem dědictví uvedeného v odstavcích 5 a 6.

8. Jestliže konzulární úředník jedná jako zástupce zúčastněných osob, nemohou být vůči němu z tohoto titulu použita orgány přijímajícího státu jakákoliv opatření týkající se dědictví.

Článek 44

Přijímání do úschovy

Konzulární úředníci jsou oprávněni přijímat do úschovy v rozsahu, v němž to neodporuje právním předpisům přijímajícího státu, peněžní částky, dokumenty, včetně závětí, a předměty všeho druhu, které jim byly předány občany vysílajícího státu nebo pro ně. Svěřené věci mohou být vyvezeny z území přijímajícího státu pouze v souladu s právními předpisy tohoto státu.

Článek 45

Důkazní síla

Listiny a doklady vystavené, potvrzené nebo ověřené konzulárním úředníkem, jakož i překlady takových listin a dokladů, vyhotovené nebo ově-

řené konzulárním úředníkem mají v přijímajícím státě stejnou právní účinnost a důkazní sílu jako listiny, doklady a překlady vystavené, potvrzené, ověřené nebo vyhotovené příslušnými orgány přijímajícího státu, za předpokladu, že jsou dodrženy formální náležitosti, které mohou být v těchto věcech v přijímajícím státě vyžadovány.

Článek 46

Spojení s občany vysílajícího státu

K usnadnění výkonu konzulárních funkcí týkajících se občanů vysílajícího státu jsou konzulární úředníci oprávněni spojit se ústně nebo písemně s občany vysílajícího státu a mají právo přístupu k nim.

Občané vysílajícího státu mají stejné právo na spojení s konzulárními úředníky a na přístup k nim.

Přijímající stát nebude žádným způsobem omezovat přístup občanů vysílajícího státu na konzulární úřad.

Článek 47

Spojení s občany vysílajícího státu v případě omezení svobody

1. Příslušné orgány přijímajícího státu budou bez odkladu informovat konzulární úřad vysílajícího státu o zadržení, vzetí do vazby nebo jakémkoliv jiném omezení osobní svobody občana tohoto státu.

Tato informace bude orgány přijímajícího státu sdělena nejpozději do tří dnů ode dne zadržení, vzetí do vazby nebo jiného omezení osobní svobody.

2. Konzulární úředníci jsou oprávněni navštívit co možná nejdříve kteréhokoliv občana vysílajícího státu, který byl v přijímajícím státě zadržen, vzat do vazby nebo jehož osobní svoboda byla jakoukoliv jinou formou omezena, hovořit s ním jedním z jazyků vysílajícího nebo přijímajícího státu a být s ním ve spojení.

Výkon práv uvedených v tomto odstavci nemůže být orgány přijímajícího státu odložen déle než 7 dnů po dni zadržení, vzetí do vazby nebo počátku omezení osobní svobody v jakékoliv jiné formě. Ve stejné lhůtě bude konzulárnímu úředníkovi prostřednictvím orgánů přijímajícího státu předáno jakékoliv sdělení od tohoto občana určené pro konzulárního úředníka.

3. Konzulární úředníci jsou oprávněni za rozumných podmínek a v rozumných lhůtách navštěvovat občana vysílajícího státu, který byl odsouzen a který je ve výkonu trestu odnětí svobody, a vyměňovat si s ním sdělení prostřednictvím příslušných orgánů a v souladu s vězeňským řádem.

4. Příslušné orgány přijímajícího státu budou bez prodlení informovat občana vysílajícího státu, který byl zadržen, jehož svoboda byla jakoukoliv jinou formou omezena nebo který je ve výkonu

trestu odnětí svobody, o ustanoveních odstavců 1 až 3 tohoto článku.

5. Práva uvedená v odstavcích 2 a 3 tohoto článku budou vykonávána v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu s tím, že tyto zákony a předpisy umožní dosažení účelu, pro který jsou tato práva poskytována.

Článek 48

Zastupování před soudy a jinými orgány

1. Konzulární úředníci jsou oprávněni v souladu s právními předpisy přijímajícího státu činit opatření k zajištění vhodného zastoupení občanů vysílajícího státu, včetně právnických osob, před soudy a jinými orgány přijímajícího státu, jestliže se občané z důvodu nepřítomnosti nebo z jiných závažných příčin sami nemohou včas ujmout hájení svých práv a zájmů.

2. Toto zastoupení končí, jakmile zastupované osoby určí svého zmocněnce nebo se samy ujmou hájení svých zájmů.

Článek 49

Pomoc v právních záležitostech

Konzulární úředníci jsou oprávněni poskytnout pomoc všem občanům vysílajícího státu v jejich stycích se soudními nebo správními orgány přijímajícího státu, pomáhat jim při jednání před těmito orgány a zajistit jim k tomuto účelu pomoc právního zástupce.

Článek 50

Konzulární funkce v oblasti námořní plavby

1. Konzulární úředník je oprávněn poskytovat v konzulárním obvodu veškerou pomoc lodí vysílajícího státu, která se nachází v přístavech, v pobřežních nebo vnitřních vodách přijímajícího státu, jakož i její posádce a cestujícím.

2. Konzulární úředník se může při výkonu svých funkcí v otázkách týkajících se lodí vysílajícího státu, její posádky a cestujících obracet se žádostí o pomoc na příslušné orgány přijímajícího státu.

3. Konzulární úředník může vejít ve styk s kapitánem a členy posádky a vstoupit na palubu lodí vysílajícího státu, jakmile je této lodi povoleno volný styk s pobřežím. Za stejné podmínky mohou kapitán a členové posádky vejít ve styk s konzulárním úředníkem nebo se odebrat na konzulární úřad, a to v souladu s právními předpisy přijímajícího státu týkajícími se vstupu, pobytu a odjezdu cizích příslušníků.

Článek 51

Pravomoc konzulárního úředníka, pokud jde o loď vysílajícího státu

Konzulární úředník má v konzulárním obvodu, pokud jde o loď vysílajícího státu, právo:

- a) vyšetřovat všechny události na palubě lodi, vyslechnout kapitána a členy posádky, kontrolovat a vidovat lodní doklady, přijímat prohlášení týkající se cesty a směru lodi, jakož i usnadňovat vjezd, pobyt nebo výjezd lodi;
- b) řešit spory mezi kapitánem a členy posádky, včetně sporů týkajících se mzdy a pracovní smlouvy, v míře, ve které to dovolují předpisy vysílajícího státu;
- c) učinit veškerá opatření k zajištění lékařského ošetření kapitána, členů posádky nebo cestujících, kteří jsou občany vysílajícího státu, včetně jejich nemocničního ošetření a návratu do vysílajícího státu;
- d) učinit veškerá opatření k přijetí nebo k propuštění kapitána nebo členů posádky;
- e) poskytovat pomoc kapitánu nebo členům posádky lodi v jejich styku se soudními a správními orgány přijímajícího státu a za tím účelem jim zajistit pomoc právního zástupce a působit jako překladatel nebo jim zajistit překladatele;
- f) přijmout, vystavit, podepsat nebo ověřit prohlášení nebo doklady, jakož i doručit nebo obnovit jakýkoliv dokument stanovený předpisy vysílajícího státu, pokud jde o loď;
- g) zajistit, aby na lodích byly uplatňovány právní předpisy vysílajícího státu z oblasti námořní plavby.

Článek 52

Zásah příslušných orgánů přijímajícího státu v záležitostech námořní plavby

1. Zamýšlejí-li příslušné orgány přijímajícího státu provádět donucovací opatření vůči lodi vysílajícího státu nebo na její palubě nebo zahájit úřední vyšetřování na palubě, uvědomí o tom předem konzulárního úředníka, aby on nebo jeho zástupce mohl být přítomen při provádění tohoto úkonu s výjimkou případu, kdy naléhavost věci nepřipouští předchozí vyrozumění.

Nebyl-li konzulární úředník nebo jeho zástupce přítomen, předají mu na jeho žádost příslušné orgány přijímajícího státu úplnou informaci o učiněných opatřeních.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije i tehdy, jestliže členové posádky mají být vyslechnuti orgány přijímajícího státu na pevnině o událostech na palubě lodi.

3. Ustanovení tohoto článku se nepoužije při obvyklé zdravotní, pasové a celní kontrole a kontrole týkající se otázek záchrany lidského života na moři a znečišťování vod.

Článek 53

Havárie, najetí na mělčinu nebo ztroskotání

1. Ztroskotá-li loď vysílajícího státu, najede-li na mělčinu nebo utrpí jinou havárii v přijímající-

cím státě nebo jestliže část nákladu nebo jakýkoliv jiný předmět patřící k lodi se oddělil a nalezne se na pobřeží tohoto státu nebo v blízkosti jeho pobřeží nebo je dopraven do přístavu tohoto státu, uvědomí o tom orgány přijímajícího státu bez prodlení konzulárního úředníka. Informují jej rovněž o opatřeních učiněných pro záchranu lidí, lodi, nákladu a dalšího zboží, jakož i části lodi a části nákladu a předmětů, které se odpoutaly od lodi.

2. Konzulární úředník může takové lodi, jejímu kapitánovi, členům posádky a jejím cestujícím poskytnout veškerou pomoc. Za tím účelem se může obrátit na příslušné orgány přijímajícího státu. Konzulární úředník může učinit opatření vyplývající z odstavce 1 včetně opatření za účelem opravy lodi. Může požádat příslušné orgány přijímajícího státu, aby taková opatření učinily nebo v nich pokračovaly.

3. Jestliže havarovaná loď vysílajícího státu, její náklad nebo jakýkoliv jiný předmět patřící k takové lodi byly nalezeny na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží nebo dopraveny do přístavu tohoto státu a ani kapitán lodi, ani majitel, jeho zástupce nebo příslušný pojišťovatel nemohou učinit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovou lodí, nákladem či s takovým předmětem, je konzulární úředník zmocněn učinit jménem vlastníka lodi opatření, která by mohl za stejným účelem učinit v souladu s právními předpisy přijímajícího státu vlastník sám.

4. Je-li předmět, který patří občanu vysílajícího státu a pochází z paluby lodi, bez ohledu na její příslušnost, nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo na lodi havarované, najeté na mělčinu nebo ztroskotané nebo je dopraven do přístavu tohoto státu a ani vlastník předmětu, ani jeho zástupce, ani pojišťovatel nemohou učinit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovým předmětem, je konzulární úředník zmocněn, aby jménem vlastníka předmětu učinil taková opatření, která by k tomuto účelu mohl učinit v souladu s právními předpisy přijímajícího státu vlastník sám.

Příslušné orgány přijímajícího státu budou bez prodlení informovat konzulárního úředníka o nalezení takového předmětu.

5. Konzulární úředník má právo zúčastnit se vyšetřování příčin havárie, najetí na mělčinu nebo ztroskotání v míře, v níž to neodporuje právním předpisům přijímajícího státu.

Článek 54

Funkce v oblasti letectví

Ustanovení článků 50 až 53 této úmluvy se obdobným způsobem vztahují na civilní letadlo vysílajícího státu, pokud nejsou v rozporu se zákony a předpisy přijímajícího státu ani s ostatními platnými úmluvami, uzavřenými mezi smluvními stranami.

Se stejnými výhradami se mohou ustanovení výše uvedených článků vztahovat rovněž na jiné letadlo vysílajícího státu se zvláštním posláním na základě předběžné dohody mezi tímto státem a státem přijímajícím.

Článek 55

Jiné konzulární funkce

Mimo funkce uvedené v této úmluvě jsou konzulární úředníci oprávněni vykonávat jiné konzulární funkce, a to za podmínky,

- a) že jim byly svěřeny vysílajícím státem;
- b) že nejsou v rozporu s právními předpisy přijímajícího státu;
- c) že orgány přijímajícího státu, které o nich byly uvědoměny, nemají námítky proti jejich výkonu.

ČÁST V

VŠEOBECNÉ USTANOVENÍ

Článek 56

Spory

Spory týkající se výkladu ustanovení této

úmluvy, které by vznikly mezi smluvními stranami, budou řešeny diplomatickou cestou.

ČÁST VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 57

Ratifikace, vstup v platnost a výpověď

1. Tato úmluva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou vyměněny v Praze co nejdříve.

Vstoupí v platnost třicátý den po dni výměny ratifikačních listin.

2. Úmluva zůstane v platnosti do uplynutí šestiměsíční lhůty poté, kdy ji jedna ze smluvních stran vypoví. Takovéto vypovězení musí být učiněno písemně, diplomatickou cestou.

Na důkaz toho zmocněnci obou smluvních stran Úmluvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno v Bruselu dne 15. 6. 1976 ve dvou vyhotoveních, každé v českém, francouzském a holandském jazyce, přičemž každé znění má stejnou platnost.

Za prezidenta
Československé socialistické
republiky:

Bohuslav Chboupek v. r.

Za
Jeho Veličenstvo
belgického krále:
Renaat Van Elslande v. r.

42

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 31. ledna 1979

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Italskou republikou**

Dne 10. října 1975 byla v Praze podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Římě dne 7. prosince 1978.

Podle svého článku 66 vstoupila Úmluva v platnost dnem 8. ledna 1979.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chloupek v. r.

K O N Z U L Á R N Í Ú M L U V A

mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou

Prezident Československé socialistické republiky

a prezident Italské republiky,

vedení přáním stanovit pravidla, jež by platila v konzulárních stycích mezi oběma státy, a rozvíjet tyto styky v duchu přátelství a spolupráce,

rozhodli se uzavřít konzulární úmluvu a jmenovali za tímto účelem svými zmocněnci:

prezident Československé socialistické republiky

dr. Dušana Spáčil,

náměstka ministra zahraničních věcí Československé socialistické republiky,

prezident Italské republiky

Francesca Cattanele,

státního podtajemníka ministerstva zahraničních věcí Italské republiky,

kteří si vyměnili své plné moci, jež shledali v dobré a náležitě formě, a dohodli se na těchto ustanoveních:

HLAVA I

Definice a všeobecná ustanovení

Článek 1

Pro účely této úmluvy mají následující výrazy tento význam:

- a) „konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;
- b) „konzulární obvod“ je území určené konzulárním úřadu k výkonu konzulárních funkcí;
- c) „vedoucí konzulárního úřadu“ je každá osoba pověřená vysílajícím státem, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkcí;
- d) „konzulární úředník“ je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená v této funkci výkonem konzulárních funkcí;
- e) „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba zaměstnaná v administrativních nebo technických službách konzulárního úřadu;
- f) „člen služebního personálu“ je každá osoba za-

městnaná v domácích službách konzulárního úřadu;

- g) „členové konzulárního úřadu“ jsou konzulární úředníci, konzulární zaměstnanci a členové služebního personálu;
- h) „členové konzulárního personálu“ jsou konzulární úředníci kromě vedoucího konzulárního úřadu, konzulární zaměstnanci a členové služebního personálu;
- i) „člen soukromého personálu“ je osoba zaměstnaná výlučně v soukromých službách člena konzulárního úřadu;
- j) „rodinní příslušníci“ jsou příbuzní dotyčné osoby, kteří s ní žijí na její náklady ve společné domácnosti;
- k) „konzulární místnosti“ jsou budovy a části budov a pozemky k nim příslušející, používané výlučně pro účely konzulárního úřadu, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem;
- l) „konzulární archívy“ zahrnují všechny listiny, dokumenty, korespondenci, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu spolu s šíframi a kódy, kartotékami a kteroukoliv částí zařízení, určenou k jejich ochraně a uložení.

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho třída a konzulární obvod jsou určovány vysílajícím státem a podléhají schválení přijímajícího státu.

3. Dodatečné změny sídla konzulárního úřadu, jeho třídy nebo změny konzulárního obvodu může provést vysílající stát pouze se souhlasem přijímajícího státu.

4. Předchozího výslovného souhlasu přijímajícího státu je zapotřebí rovněž ke zřízení úřadovny tvořící součást konzulárního úřadu, umístěné mimo sídlo tohoto úřadu.

Článek 3

1. Vedoucí konzulárního úřadu je přijímán k výkonu svých funkcí na základě přivolení přijímajícího státu, nazývaného exequatur, které je udělováno po předložení konzulského patentu.

2. Konzulský patent musí osvědčovat jméno, příjmení a třídu vedoucího konzulárního úřadu, konzulární obvod a sídlo konzulárního úřadu.

3. Stát, který odmítá udělit exequatur, není povinen sdělit vysílajícímu státu důvody svého odmítnutí.

4. Do té doby, než mu bude uděleno exequatur, může být vedoucí konzulárního úřadu přijat prozatímně k výkonu svých funkcí. V tomto případě se budou na něho vztahovat ustanovení této úmluvy.

Článek 4

1. Nemůže-li vedoucí konzulárního úřadu vykonávat své funkce z jakýchkoliv důvodů, nebo je-li místo vedoucího konzulárního úřadu uprázdňeno, může vysílající stát funkcí dočasného vedoucího konzulárního úřadu pověřit konzulárního úředníka tohoto úřadu nebo jiného konzulárního úřadu nebo člena diplomatického personálu diplomatické mise; jméno této osoby bude předem sděleno ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Dočasněmu vedoucímu konzulárního úřadu se poskytují práva, výsady a imunity, jichž požívá podle této úmluvy vedoucí konzulárního úřadu.

3. Jestliže je člen diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu v přijímajícím státě pověřen vysílajícím státem funkcí dočasněho vedoucího konzulárního úřadu za podmínek uvedených v odstavci 1 tohoto článku, bude, pokud přijímající stát proti tomu nevznese námitky, i nadále požívat diplomatických výsad a imunit.

Článek 5

Jakmile je vedoucí konzulárního úřadu přijat, byl i prozatímně k výkonu svých funkcí, porozumí o tom přijímající stát ihned příslušné orgány konzulárního obvodu a učiní opatření, aby mohl vykonávat povinnosti vyplývající z jeho úřadu a požívat výhod vyplývajících z této úmluvy.

Článek 6

Konzulární úředníci musí být občané vysílajícího státu.

Článek 7

1. Přijímající stát může kdykoli a bez udání důvodů svého rozhodnutí oznámit vysílajícímu státu, že některý konzulární úředník je persona non grata nebo že kterýkoli jiný člen konzulárního personálu je nepřijatelný. V takovém případě vysílající stát tuto osobu odvolá nebo ukončí její funkce na konzulárním úřadě. Pokud přijímající stát učiní toto oznámení dříve, než osoba jmenovaná do funkce člena konzulárního úřadu přijede na jeho území, vysílající stát musí jmenování odvolat.

2. Jestliže vysílající stát odmítne nebo opome ne vyhovět v rozumné době závazkům, které má podle odstavce 1 tohoto článku, může přijímající stát podle povahy případu odejmout příslušné osobě exequatur nebo přestat ji považovat za člena konzulárního personálu.

Článek 8

1. Ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu se bude písemně ozhamovat:

- a) jmenování členů konzulárního úřadu, jejich příjezd po jmenování na konzulární úřad, jejich konečný odjezd nebo skončení jejich

funkcí a všechny další změny týkající se jejich postavení, které mohou nastat během jejich služby na konzulárním úřadě;

- b) příjezd a konečný odjezd rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu, a tam, kde to připadá v úvahu, případy, kdy osoba se stane nebo přestane být rodinným příslušníkem;
- c) příjezd a konečný odjezd členů soukromého personálu a tam, kde to připadá v úvahu, skončení jejich služby;
- d) přijetí do zaměstnání a propuštění osob usídlených v přijímajícím státě, pokud jde o členy konzulárního úřadu nebo členy soukromého personálu.

2. Příjezd a konečný odjezd bude oznamován v rozumné lhůtě předem.

Článek 9

Funkce člena konzulárního úřadu končí zejména:

- a) oznámením vysílajícího státu přijímajícímu státu o tom, že jeho funkce skončily;
- b) odvoláním exequatur;
- c) oznámením přijímajícího státu vysílajícímu státu, že ho přijímající stát přestal považovat za člena konzulárního personálu v případech předvídaných v článku 7 odst. 2.

HLAVA II

Výsady a imunity

Článek 10

1. Přijímající stát plně usnadní výkon funkcí konzulárního úřadu, konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců. Učiní nezbytná opatření, aby konzulární úřad, konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci mohli požívat práv, výsad a imunit stanovených v této úmluvě.

2. Přijímající stát bude jednat s konzulárními úředníky s náležitou úctou a učiní všechna potřebná opatření k zajištění jejich ochrany, svobody a důstojnosti.

Článek 11

1. Vysílající stát má právo používat v přijímajícím státě svou státní vlajku a státní znak ve shodě s ustanoveními tohoto článku.

2. Státní vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena a státní znak umístěn na budově konzulárního úřadu a na jeho vchodu, na sídle vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích, když se jich používá ke služebním účelům.

3. Při výkonu práva poskytnutého tímto článkem bude se přihlížet k právním předpisům a zvyklostem přijímajícího státu.

Článek 12

1. Přijímající stát buď usnadní na svém území ve shodě se svými právními předpisy vysílajícímu státu získání místností nutných pro konzulární úřad nebo mu pomůže opatřit místnosti jiným způsobem.

2. V případě potřeby rovněž pomůže konzulárnímu úřadu při získání vhodného ubytování pro jeho členy.

Článek 13

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci jsou vyňati z jurisdikce přijímajícího státu, pokud jde o jednání při výkonu jejich konzulárních funkcí.

2. Toto vymezení se však netýká odpovědnosti konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců vyplývající z nesplnění smlouvy nebo za škody způsobené vozidlem, lodí nebo letadlem.

Článek 14

1. V případě, kdy je proti konzulárnímu úředníkovi vedeno trestní řízení, bude s ním jednáno s úctou, odpovídající jeho úřednímu postavení a způsobem, který by co nejméně narušoval jeho funkci.

2. Konzulární úředník může být zatčen nebo vzat do vazby pouze v případě úmyslného trestného činu, z něhož je obviňován a na který je stanoven trest s horní hranicí trestní sazby nejméně 5 let odnětí svobody. Příkaz, kterým je konzulární úředník zbaven osobní svobody, musí být ve všech případech vydán řádným justičním orgánem.

3. Je-li konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec trestně stíhán nebo zatčen nebo vzat do vazby, příslušné orgány jsou povinny neprodleně informovat vedoucího konzulárního úřadu vysílajícího státu. Jsou-li takováto opatření činěna proti jemu samému, přijímající stát je povinen o tom informovat vysílající stát diplomatickou cestou.

Příslušné řízení bude vedeno a uzavřeno co nejrychleji.

4. Výsledek jakéhokoli trestního řízení týkajícího se konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance vysílajícího státu musí být neprodleně sdělen příslušným orgánem konzulárnímu úřadu.

Jestliže však je řízení vedeno proti vedoucímu konzulárního úřadu, sdělení bude přijímajícím státem učiněno vysílajícímu státu diplomatickou cestou.

Článek 15

1. Členové konzulárního úřadu mohou být vyžádáni, aby se dostavili jako svědci k soudnímu nebo správnímu řízení. Konzulární zaměstnanci a členové služebního personálu nesmějí s výjimkou případů uvedených v odstavci 3 tohoto článku,

odmítnout vypovídat jako svědci. Odmítne-li konzulární úředník vypovídat jako svědek, nesmí vůči němu být uplatněno žádné donucovací opatření nebo trest.

2. Orgán požadující od konzulárního úředníka svědectví, nesmí narušovat výkon jeho funkcí. Tam, kde je to možné, může přijmout svědectví v jeho obydlí nebo na konzulárním úřadě nebo přijmout od něho písemné prohlášení týkající se svědectví.

3. Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci nemají povinnost vypovídat jako svědci o věcech spojených s výkonem jejich funkcí nebo předkládat úřední korespondenci a dokumenty, těchto věcí se týkající. Jsou rovněž oprávněni odmítnout podat posudek jako znalci právních předpisů vysílajícího státu.

Článek 16

1. Vysílající stát se může, pokud jde o člena konzulárního úřadu, vzdát výsad a imunit uvedených v článcích 13 a 14.

2. Toto vzdání se musí být, s výjimkou ustanovení odstavce 3 tohoto článku, ve všech případech výslovné a musí být sděleno přijímajícímu státu písemně.

3. Jestliže konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec podá návrh na zahájení řízení ve věci, v níž by požíval vynětí z jurisdikce podle článku 13, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce, pokud jde o žaloby navzájem přímo související s žalobním návrhem jím podaným.

4. Vzdát se vynětí z jurisdikce ve věcech občanskoprávních nebo správních neznamená vzdát se tím též imunity, pokud jde o exekuční výkon rozsudku; této imunity je nutno vzdát se zvlášť.

Článek 17

1. Budovy nebo části budov a pozemky k nim náležející používané výlučně pro konzulární účely jsou nedotknutelné.

Orgány přijímajícího státu do nich nemohou vstoupit bez souhlasu vedoucího konzulárního úřadu, vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu nebo osoby určené jedním z nich.

Ustanovení tohoto článku se rovněž použije, pokud jde o sídlo vedoucího konzulárního úřadu, za podmínky, že je určeno výlučně k tomuto účelu a že se nalézá ve stejné budově, v níž jsou umístěny konzulární místnosti.

2. Přijímající stát má povinnost podniknout všechna potřebná opatření k ochraně konzulárních místností proti každému napadení nebo poškození a k zabránění porušení klidu konzulárního úřadu nebo újmy na jeho důstojnosti.

3. Konzulární místnosti, jejich zařízení a majetek konzulárního úřadu, stejně jako jeho do-

pravní prostředky nemohou být žádnou formou zabráněny pro účely národní obrany nebo veřejné potřeby. V případě, že je nutno provést vyvlastnění k těmto účelům, budou učiněna všechna vhodná opatření k tomu, aby bylo zabráněno narušení výkonu konzulárních funkcí a aby vysílajícímu státu byla poskytnuta okamžitá přiměřená a efektivní náhrada.

Článek 18

Konzulární archívy a dokumenty jsou vždy a všude nedotknutelné. V konzulárních archívech mohou být uloženy pouze dokumenty úřední povahy.

Článek 19

Přijímající stát osvobodí členy konzulárního úřadu a jejich rodinné příslušníky od všech osobních služeb, veřejných služeb jakéhokoli druhu a od vojenských povinností, jako jsou rekvizice, vojenské kontribuce a ubytování vojska.

Článek 20

1. Konzulární úředníci, konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci jsou vyňati ze všech povinností uložených právními předpisy přijímajícího státu, pokud jde o registraci cizinců a povolení k pobytu.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však nevztahují na konzulární zaměstnance, kteří nejsou stálými zaměstnanci vysílajícího státu nebo kteří vykonávají soukromé výdělečné povolání v přijímajícím státě ani na jejich rodinné příslušníky.

Článek 21

1. S výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku jsou členové konzulárního úřadu, pokud jde o služby, které vykonávají pro vysílající stát, a jejich rodinní příslušníci vyňati z ustanovení o sociálním zabezpečení, která platí v přijímajícím státě.

2. Vynětí uvedené v odstavci 1 tohoto článku se vztahuje také na členy soukromého personálu, kteří jsou výlučně zaměstnáni u členů konzulárního úřadu, a to za podmínky:

- a) že nejsou občany přijímajícího státu nebo nejsou v něm trvale usdlí a
- b) že se na ně vztahují předpisy o sociálním zabezpečení platné ve vysílajícím státě nebo ve třetím státě.

3. Členové konzulárního úřadu zaměstnávající osoby, na které se nevztahuje vynětí uvedené v odstavci 2 tohoto článku, musí plnit povinnosti, které ukládají ustanovení o sociálním zabezpečení přijímajícího státu zaměstnavatelům.

4. Vynětí stanovené v odstavci 1 a 2 tohoto článku nebrání dobrovolné účasti na systému sociálního zabezpečení přijímajícího státu za před-

pokladu, že účast na něm je přijímajícím státem dovolena.

Článek 22

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci jsou osvobozeni ode všech daní a poplatků, a to osobních nebo věcných, celostátních, oblastních a místních, s výjimkou:

- a) nepřímých daní, jež bývají obvykle zahrnuty v ceně zboží nebo služeb;
- b) daní a poplatků ze soukromých nemovitostí na území přijímajícího státu s výhradou ustanovení článku 25;
- c) dědických daní a poplatků z převodu majetku vybraných přijímajícím státem, s výhradou ustanovení odstavce b) článku 24;
- d) daní a poplatků ze soukromých příjmů, včetně výnosu z kapitálu, který má svůj pramen v přijímajícím státě, a z majetkových daní vztahujících se na investice vložené do obchodních nebo finančních podniků v přijímajícím státě;
- e) daní a poplatků vybraných za poskytování zvláštních služeb;
- f) registračních, soudních, hypotečních a kolikových poplatků, s výhradou ustanovení článku 25.

2. Členové služebního personálu jsou osvobozeni od daní a poplatků ze mzdy, kterou dostávají za své služby.

3. Členové konzulárního úřadu, kteří zaměstnávají osoby, jejichž příjmy nebo mzdy jsou podrobeny daní z příjmů v přijímajícím státě, musí plnit povinnosti, které právní předpisy tohoto státu ukládají zaměstnavatelům, pokud jde o vybírání daně z příjmů.

Článek 23

1. Přijímající stát v souladu s právními předpisy, které přijme, povolí dovoz a poskytne osvobození ode všech celních dávek, daní a ostatních poplatků za skladování, přepravu a podobné služby:

- a) u předmětů, včetně automobilů, určených pro úřední potřebu konzulárního úřadu;
- b) u předmětů určených pro osobní potřebu konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti, včetně předmětů určených pro jejich počáteční zařízení. Předměty určené pro spotřebu nesmí přesáhnout množství nutné pro přímou spotřebu příslušných osob.

2. Konzulární zaměstnanci požívají výsad a osvobození uvedených v odstavci 1 tohoto článku, pokud jde o předměty dovezené při jejich nástupu do úřadu.

3. Osobní zavazadla doprovázející konzulární úředníky a jejich rodinné příslušníky jsou osvo-

bozena od celní prohlídky. Mohou být prohlédnuta pouze v případě, že jsou vážné důvody k domněnce, že obsahují jiné předměty než uvedené v pododstavci b) odstavce 1 tohoto článku nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je zakázán právními předpisy přijímajícího státu, nebo na které se vztahují jeho zákony a předpisy o karanténě. Taková prohlídka může být provedena pouze v přítomnosti dotyčného konzulárního úředníka nebo jeho rodinného příslušníka.

Článek 24

Přijímající stát v případě úmrtí člena konzulárního úřadu nebo jeho rodinného příslušníka:

- a) povolí vývoz movitého majetku zesnulého s výjimkou majetku, který byl získán v přijímajícím státě a jehož vývoz je zakázán v době jeho smrti;
- b) nebude vybírat celostátní, oblastní nebo místní dědické poplatky ani poplatky z převodu majetku, pokud jde o movitý majetek, který byl na území přijímajícího státu pouze v důsledku pobytu zesnulého v tomto státě jako člena konzulárního úřadu nebo rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu.

Článek 25

1. Konzulární místnosti a sídlo vedoucího konzulárního úřadu, jejichž vlastníkem nebo nájemcem je vysílající stát nebo kterákoliv osoba jednající jeho jménem, jsou osvobozeny od všech celostátních, oblastních nebo místních daní a poplatků, s výjimkou poplatků vybraných za poskytování zvláštních služeb.

2. Daňová osvobození uvedená v odstavci 1 tohoto článku se nevztahují na daně a poplatky, které mají podle právních předpisů přijímajícího státu platit osoby vstupující do smluvního poměru s vysílajícím státem nebo s osobou jednající jeho jménem.

Článek 26

1. Přijímající stát povolí a bude chránit svobodu spojení konzulárního úřadu pro všechny úřední účely. Při spojení s vládou, diplomatickými misemi a ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, ať jsou kdekoli, může konzulární úřad používat všech vhodných spojovacích prostředků, včetně diplomatických nebo konzulárních kurýrů, diplomatických nebo konzulárních zavazadel a kódovaných nebo šifrovaných zpráv. Radiovou výslací stanicí může však konzulární úřad zřídít a používat pouze se souhlasem přijímajícího státu.

2. Úřední korespondence konzulárního úřadu je nedotknutelná. Výrazem „úřední korespondence“ se rozumí veškerá korespondence, mající vztah ke konzulárnímu úřadu a jeho funkcím.

3. Zásilky tvořící konzulární zavazadlo musí být opatřeny zřetelným vnějším označením jejich povahy a mohou obsahovat pouze úřední kores-

pondenci a dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití.

4. Konzulární zavazadlo nesmí být ani otevřeno ani zadrženo. Jestliže však příslušné orgány přijímajícího státu mají vážné důvody se domnívat, že zavazadlo obsahuje něco jiného než úřední korespondenci, dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití, mohou žádat, aby zavazadlo bylo otevřeno v jejich přítomnosti odpovídajícím zástupcem vysílajícího státu. Jestliže orgány vysílajícího státu takovou žádost odmítnou, bude zavazadlo vráceno na místo odkud pochází.

5. Konzulární zavazadlo může být svěřeno kapitánu lodi nebo civilního letadla, které má přistát na povoleném vstupním místě. Kapitán musí být vybaven úřední listinou označující počet zásllek tvořících konzulární zavazadlo, nebude však považován za konzulárního kurýra. Po projednání s příslušnými místními orgány může konzulární úřad pověřit některého ze svých členů, aby převzal uvedené zavazadlo přímo a volně od kapitána lodi nebo letadla nebo mu je předal.

Článek 27

S výhradou právních předpisů přijímajícího státu o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo upraven z důvodů státní bezpečnosti, zajistí přijímající stát všem členům konzulárního úřadu svobodu pohybu a cestování na svém území.

HLAVA III

Konzulární pravomoc a konzulární funkce

Článek 28

Konzulární úředníci jsou oprávněni:

- a) chránit práva a zájmy vysílajícího státu a jeho občanů, včetně právnických osob, v přijímajícím státě;
- b) podporovat rozvoj obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých styků mezi smluvními stranami a rozvíjet mezi nimi přátelské styky;
- c) zjišťovat všemi zákonnými prostředky stav a vývoj obchodního, hospodářského, kulturního a vědeckého života přijímajícího státu a podávat o nich zprávy vládě vysílajícího státu a poskytovat informace zúčastněným osobám.

Článek 29

Konzulární úředníci se mohou při výkonu svých funkcí obracet na:

- a) příslušné místní orgány svého konzulárního obvodu;
- b) příslušné ústřední orgány přijímajícího státu, je-li to dovoleno právními předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu nebo mezinárodními smlouvami upravujícími tuto otázku, a to v rozsahu jimi dovoleném.

Článek 30

1. V souladu s právními předpisy přijímajícího státu má konzulární úředník právo zastupovat a činit opatření k zajištění vhodného zastoupení občanů vysílajícího státu před soudy a jinými orgány přijímajícího státu v případech, kdy pro nepřítomnost nebo z jiných důvodů nemohou včas hájit svá práva a zájmy. Totéž platí i pro právnické osoby vysílajícího státu.

2. Zastupování podle odstavce 1 tohoto článku končí, jakmile zastupované osoby jmenují svého zmocněnce nebo si samy zajistí ochranu svých práv a zájmů.

3. Jestliže konzulární úředník zastupuje osoby podle odstavce 1 tohoto článku, podléhá při výkonu této funkce právním předpisům přijímajícího státu a jurisdikci jeho soudních a správních orgánů za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako občan tohoto státu.

Článek 31

Konzulární úředníci mají právo:

- a) registrovat občany vysílajícího státu;
- b) vydávat cestovní pasy nebo jiné cestovní doklady občanům vysílajícího státu a prodlužovat jejich platnost;
- c) vydávat víza a potřebné doklady osobám, které si přejí cestovat do vysílajícího státu a prodlužovat platnost těchto dokladů.

Článek 32

1. V rozsahu stanoveném právními předpisy vysílajícího státu je konzulární úředník oprávněn:

- a) pořizovat a zaznamenávat rodné a úmrtní listy občanů vysílajícího státu a pořizovat jejich kopie;
- b) uzavírat manželství a vydávat příslušné doklady za předpokladu, že oba snoubenci jsou občany vysílajícího státu a s výhradou, že o tom informuje příslušné orgány přijímajícího státu, vyžadují-li to jeho právní předpisy;
- c) zapisovat nebo registrovat zrušení manželství podle právních předpisů vysílajícího státu.

2. Tato ustanovení nezbavují osoby, jichž se to týká, povinnosti podat hlášení předepsaná právními předpisy přijímajícího státu.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu budou neprodleně a bezplatně zasílat konzulárnímu úřadu opisy a výpisy matričních listin týkajících se občanů vysílajícího státu a vyžadovaných k administrativním účelům.

Článek 33

Konzulární úředník je v rozsahu stanoveném právními předpisy vysílajícího státu oprávněn:

- a) přijímat prohlášení občanů vysílajícího státu a osvědčovat je;

- b) sepisovat, osvědčovat a převzít do úschovy závěti a jiné listiny a prohlášení občanů vysílajícího státu;
- c) osvědčovat nebo ověřovat podpisy občanů vysílajícího státu;
- d) překládat veškeré listiny a dokumenty vydané orgány vysílajícího nebo přijímajícího státu a ověřovat překlady, opisy a výpisy z těchto dokumentů.

Článek 34

Konzulární úředník je v rozsahu stanoveném právními předpisy vysílajícího státu oprávněn provádět na konzulárním úřadě, ve svém bytě, v bytě některého ze spoluobčanů a na lodi nebo v letadle vysílajícího státu tyto úkony:

- a) sepisovat a ověřovat pravost listin a smluv, jež jsou uzavírány mezi občany vysílajícího státu, pokud tyto listiny a smlouvy nejsou v rozporu s právním řádem přijímajícího státu a netýkají se zřízení nebo převodu práv k nemovitostem nacházejícím se v tomto státě;
- b) sepisovat listiny a smlouvy a ověřovat jejich pravost bez zřetele na státní příslušnost stran smlouvy, pokud se tyto listiny a smlouvy vztahují pouze na majetek existující ve vysílajícím státě nebo se týkají práv, která se mají uplatnit nebo záležitostí, které se mají projednávat v tomto státě, za podmínky, že tyto listiny a smlouvy nejsou v rozporu s právním řádem přijímajícího státu.

Článek 35

Konzulární úředník je oprávněn přijímat od občanů vysílajícího státu do úschovy listiny, peníze, cenné předměty a jiný majetek jim náležející.

Tyto listiny, peníze, cenné předměty a majetek mohou být vyvezeny z přijímajícího státu pouze v souladu s jeho právními předpisy.

Článek 36

Listiny a dokumenty uvedené v člancích 33 a 34 mají v přijímajícím státě stejnou platnost a průkazní sílu jako dokumenty ověřené, osvědčené nebo potvrzené soudními orgány nebo jinými příslušnými orgány tohoto státu.

Článek 37

Přijímající stát uzná platnost a účinnost, aniž by bylo vyžadováno jakékoliv ověření, podpisů konzulů na listinách, které vydávají nebo jimiž potvrzují shodnost opisů s originálem vydaným příslušným orgánem, jestliže tyto listiny budou opatřeny otiskem úředního razítka.

Článek 38

Konzulární úředníci jsou oprávněni doručovat soudní a mimosoudní písemnosti a vyřizovat soud-

ní dožádání podle platných mezinárodních dohod nebo, pokud takové dohody neexistují, jiným způsobem, který je v souladu s právními předpisy přijímajícího státu.

Článek 39

V případě úmrtí občana vysílajícího státu na území přijímajícího státu příslušné orgány přijímajícího státu o tom neprodleně informují konzulární úřad a to nejdéle do tří dnů poté, co se o tom dozvědí.

Tyto orgány rovněž sdělí konzulárnímu úřadu informace, které jsou jim známy o dědictví zemřelého občana, o případných ustanoveních závěti, o majetkovém stavu zemřelého a o existenci zákonných dědiců.

Článek 40

1. Jestliže je v přijímajícím státě zahájeno řízení o pozůstalosti občana vysílajícího státu, který žije na území tohoto státu, příslušné orgány přijímajícího státu o tom informují konzulární úřad vysílajícího státu.

2. Příslušné orgány přijímajícího státu neprodleně podají informace o opatřeních učiněných k zajištění a správě majetku, který je součástí dědictví občana vysílajícího státu a který se nachází na území přijímajícího státu.

3. Jestliže zesnulý občan vysílajícího státu nejmenoval pozůstalostního vykonavatele a jestliže to povaha, rozsah majetku a složitost majetkové situace vyžaduje, konzulární úředník vysílajícího státu, jehož byl zesnulý občanem, může tuto funkci vykonávat podle právních předpisů přijímajícího státu.

Toto ustanovení se použije v každém případě, jestliže součástí dědictví je nemovitý majetek.

4. Jestliže po rozdělení dědictví a po vyřízení dědických formalit existují movitosti nebo výtěžek z prodeje nemovitostí, který patří dědici nebo odkazníku, který je občanem vysílajícího státu a který nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě nebo který nejmenoval svého zástupce, tento majetek nebo tato částka je předána konzulárnímu úřadu vysílajícího státu k předání těm, kterým patří.

Toto předání majetku je vázáno na:

- a) zaplacení dědických dluhů ze strany toho, kdo tento majetek nebo částky obdržel,
- b) zaplacení dědické daně ze strany toho, kdo tento majetek nebo částky obdržel.

Tyto úhrady mohou být nahrazeny platnou zárukou.

V případě, kdy bylo zahájeno jedno nebo více řízení o rozdělení dědictví, ustanovení tohoto článku budou použita až po jejich uzavření.

Článek 41

V případě, že občan vysílajícího státu se nachází dočasně na území přijímajícího státu a země na jeho území, jeho osobní svršky, peníze a cennosti, které má s sebou, jsou předány bez jakýchkoliv formalit konzulárnímu úřadu vysílajícího státu za předpokladu, že je nepožadují rodinní příslušníci, kteří byli společně s ním.

Předání, a kde je to nezbytné, vývoz tohoto majetku bude prováděn v souladu s právními předpisy přijímajícího státu.

Článek 42

1. Orgány přijímajícího státu písemně oznámí příslušnému konzulárnímu úřadu případy, jakmile se o nich dozvědí, kdy je třeba ustanovit poručníka nebo opatrovníka pro občana vysílajícího státu.

2. Ustanovení článku 30 této úmluvy platí i pro ochranu a hájení práv a zájmů mladistvých nebo jiných osob, které nemají plnou způsobilost k právním úkonům.

3. Konzulární úředník může zasáhnout u příslušných orgánů přijímajícího státu při jmenování poručníků nebo opatrovníků zejména podáním návrhů na kandidáty pro výkon těchto funkcí.

4. Jestliže však orgány vysílajícího státu mají za to, že zájem nezletilého tak vyžaduje, mohou jmenovat opatrovníka a učinit veškerá vhodná opatření k ochraně jeho osoby a jeho majetku podle právních předpisů tohoto státu.

V tomto případě příslušné orgány přijímajícího státu provedou všechna opatření, učiněná orgány vysílajícího státu týkající se opatrovnictví, jeho změn a jeho zrušení a současně zruší opatření, jež případně učinily před jmenováním opatrovníka orgány vysílajícího státu.

Článek 43

1. Za účelem usnadnění výkonu konzulárních funkcí týkajících se občanů vysílajícího státu:

- a) konzulární úředníci mají právo na spojení s občany vysílajícího státu a přístup k nim; občané vysílajícího státu mají stejné právo na spojení s konzulárními úředníky a přístup k nim;
- b) příslušné orgány přijímajícího státu musí bez prodlení a v každém případě nejpozději do tří dnů informovat konzulární úřad vysílajícího státu, jestliže v jeho konzulárním obvodu je občan vysílajícího státu zatčen nebo jeho osobní svoboda je jakoukoli jinou formou omezena.

Každá zpráva určená konzulárnímu úřadu osobou, která je vzata do vazby nebo jejíž osobní svoboda je jinak omezena, musí být těmito orgány rovněž doručena a to nejpozději do pěti dnů.

Tyto orgány musí bez prodlení informovat osobu, které se to týká, o jejích právech, jež má podle ustanovení tohoto odstavce:

- c) konzulární úředníci mají právo občana vysílajícího státu uvedeného v odstavci b) několikrát navštívit, avšak nejméně jednou za 21 dní, hovořit a dopisovat si s ním a zajistit jeho právní zastoupení. Výkon těchto práv nemůže být přijímajícím státem odložen po dobu delší deseti dnů počínaje dnem zatčení nebo omezení jeho osobní svobody; požádá-li však konzulární úředník o návštěvu po uplynutí pěti dnů od počátku zbavení nebo omezení osobní svobody tohoto občana, musí být návštěva umožněna ve lhůtě pěti dnů od podání žádosti;

- d) jestliže po odsouzení je tento občan ve výkonu trestu odnětí svobody nebo je-li jeho svoboda omezena, konzulární úředníci mají právo jej navštívit nejméně jednou za měsíc. Při každé takové návštěvě bude konzulárnímu úředníku umožněn rozhovor s vězňem.

2. Práva uvedená v odstavci 1 tohoto článku budou vykonávána v souladu s právními předpisy přijímajícího státu, s tím, že tyto právní předpisy neobsahují ustanovení, která by znemožňovala nebo podstatně omezovala výkon práv, přiznaných v odstavci 1.

Článek 44

1. Konzulární úředník může v konzulárním obvodu poskytnout pomoc námořním a říčním lodím majícím příslušnost vysílajícího státu, které připlouvají do přístavu nebo do jiného místa, kde mohou zakotvit nebo se tam již nacházejí. Jakmile je vstup na loď povolen, mohou konzulární úředníci vstoupit na palubu těchto lodí a spojit se s kapitánem, členy posádky a cestujícími, kteří jsou občany vysílajícího státu.

2. V zájmu plavby kapitánu lodí vysílajícího státu, která se nalézá v přístavu přijímajícího státu nebo členu posádky jím určenému může být na žádost povoleno odebrat se na konzulární úřad vysílajícího státu.

3. Aniž by tím byla dotčena pravomoc orgánu přijímajícího státu, mohou konzulární úředníci vyšetřovat všechny nehody, k nimž došlo v průběhu plavby lodí vysílajícího státu, vyslechnout kapitána a každého člena posádky, kontrolovat palubní dokumenty, přijímat prohlášení o cestě a místě určení, a pokud je to právními předpisy vysílajícího státu povoleno, řešit spory všeho druhu mezi kapitánem, důstojníky a ostatními členy posádky, učinit opatření k přijetí kapitána nebo kteréhokoli člena posádky do nemocničního léčení nebo k návratu do vlasti, usnadnit příjezd lodí, její odjezd a pobyt v přístavu.

Při výkonu těchto funkcí mohou konzulární úředníci požádat orgány přijímajícího státu o pomoc.

4. V případě, že by příslušné orgány přijímajícího státu měly v úmyslu provést prohlídky, vyšetřování nebo donucovací opatření na palubě lodi vysílajícího státu, jež se nalézá ve vodách přijímajícího státu, vyrozumí před jejich provedením konzulární úřad, aby se provedení mohli zúčastnit konzulární úředníci. V tomto oznámení bude uvedeno přesné datum a hodina. Neúčastní-li se konzulární úředníci nebo jejich zástupci podniknutých opatření, mohou požádat tyto orgány o předání všech informací o jejich průběhu.

Ustanovení předchozího pododstavce platí rovněž v případě, kdy kapitán nebo kterýkoli člen posádky má být vyslýchán orgány přijímajícího státu.

5. V případě, že jde o neodkladné opatření a provádí-li se vyšetřování na žádost kapitána, musí o tom být informován konzulární úředník v průběhu vyšetřování, a to co možná nejdříve.

Na požádání bude konzulární úředník v takovém případě rovněž zpraven o průběhu vyšetřování, konaného za jeho nepřítomnosti.

6. Ustanovení odstavců 4 a 5 tohoto článku nemohou být použita, jde-li o uplatnění celních předpisů a dalších kontrolních opatření vztahujících se na zdravotnictví, přístavní policii, zabezpečení zboží a přístup cizinců.

7. Ustanovení tohoto článku se nevztahují na válečné lodě.

Článek 45

1. Jestliže loď vysílajícího státu ztroskotá, uvízne nebo je jinak poškozena v pobřežních nebo vnitřních vodách přijímajícího státu, podají o tom příslušné orgány tohoto státu bez prodlení zprávu konzulárnímu úřadu a seznámí ho s učiněnými nebo zamýšlenými opatřeními k záchraně cestujících, lodí a nákladu.

Konzulární úředník může poskytnout veškerou pomoc lodí, členům posádky a cestujícím a učinit veškerá opatření k zabezpečení nákladu a k opravě lodí. Může se rovněž obrátit na orgány přijímajícího státu se žádostí o taková opatření.

2. Jestliže provozovatel lodi, kapitán nebo jakákoliv jiná oprávněná osoba není s to, aby učinila nezbytná opatření k udržování a správě lodí nebo jejího nákladu, může konzulární úředník učinit jménem provozovatele lodí opatření, která by v tomto směru mohl učinit provozovatel lodí.

3. Ustanovení odstavce 2 tohoto článku se rovněž vztahují na jakýkoliv předmět, který patří osobě mající státní příslušnost vysílajícího státu a pochází z nákladu lodi vysílajícího státu nebo třetího státu, který by byl nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo dopraven do přístavu konzulárního obvodu.

4. Příslušné orgány přijímajícího státu poskytnou konzulárnímu úředníku nezbytnou pomoc

při všech opatřeních, jež je třeba učinit při poškození lodí.

5. Loď, která utrpěla poškození, její náklad a palubní zásoby nepodléhají na území přijímajícího státu celním poplatkům, pokud nejsou vydány k použití nebo spotřebě v tomto státě.

Článek 46

Při zachování platných právních předpisů přijímajícího státu konzulární úředník může vykonávat kontrolní a inspekční funkce civilních letadel vysílajícího státu a jejich posádek podle právních předpisů tohoto státu. Stejně tak může prokázat pomoc uvedeným letadlům a posádkám.

Ustanovení článků 44 a 45 této úmluvy se přiměřeně použijí pokud jde o letadla, jak je uvedeno v předchozím odstavci, v souladu s jinými platnými smlouvami mezi smluvními stranami.

Článek 47

1. Konzulární úřad může vybírat na území přijímajícího státu poplatky a dávky stanovené právními předpisy vysílajícího státu za konzulární úkony.

2. Částky vybrané ve formě poplatků a dávek uvedených v odstavci 1 tohoto článku a sčrzenky o jejich zaplacení jsou osvobozeny od všech daní a dávek v přijímajícím státě.

Článek 48

Kromě funkcí stanovených touto úmluvou může konzulární úředník vykonávat jiné konzulární funkce, které jsou mu svěřeny vysílajícím státem, pokud nejsou v rozporu s právním řádem přijímajícího státu.

HLAVA IV

Závěrečná ustanovení

Článek 49

1. Bez újmy na svých výsadách a imunitách mají všechny osoby požívající konzulárních výsad a imunit povinnost dbát právních předpisů přijímajícího státu. Jsou rovněž povinny nevměšovat se do vnitřních věcí tohoto státu.

2. Konzulární místnosti nemohou být používány způsobem, který by byl v rozporu s výkonem konzulárních funkcí, nebo právními předpisy přijímajícího státu.

Článek 50

Členové konzulárního úřadu se podřídí všem povinnostem uloženým právními předpisy přijímajícího státu, pokud jde o občanskoprávní odpovědnost za škody způsobené třetím osobám při provozu vozidla, lodí nebo letadla.

Článek 51

1. Konzulární zaměstnanci, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usedlí nebo vykonávají soukromou výdělečnou činnost v tomto státě, požívají jen imunit uvedených v článku 13 odstavec 1 a v článku 15 odstavec 3 této úmluvy.

2. Ustanovení hlavy II této úmluvy, a výjimkou článku 15 odstavec 3, se nevztahují na:

- a) rodinné příslušníky členů konzulárního úřadu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usedlí nebo v něm vykonávají soukromou výdělečnou činnost;
- b) rodinné příslušníky člena konzulárního úřadu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usedlí nebo vykonávají soukromou výdělečnou činnost v tomto státě;
- c) členy služebního a členy soukromého personálu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usedlí nebo kteří vykonávají soukromou výdělečnou činnost v tomto státě.

3. Přijímající stát musí vykonávat svoji jurisdikci nad osobami uvedenými v odstavcích 1 a 2 tohoto článku takovým způsobem, aby neodůvodněně neomezoval výkon funkcí konzulárního úřadu.

Článek 52

1. Ustanovení této úmluvy se vztahují, pokud to souvislosti dovolují, rovněž na výkon konzulárních funkcí diplomatickou misí.

Z plné moci prezidenta
Československé socialistické
republiky:

Dr. Dušan Spáčil v. r.

2. Jména členů diplomatické mise pověřených prací v konzulárním oddělení nebo jinak pověřených výkonem konzulárních funkcí mise jsou písemně oznamována ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

3. Výsady a imunity členů diplomatické mise uvedených v odstavci 2 tohoto článku jsou i nadále upravovány pravidly mezinárodního práva o diplomatických stycích.

Článek 53

Tato úmluva nahrazuje a ruší Konzulární úmluvu mezi Československem a Itálií podepsanou v Římě dne 1. března 1924.

Článek 54

Tato úmluva podléhá ratifikaci. Výměna ratifikačních listin bude provedena v Římě.

Článek 55

Tato úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni výměny ratifikačních listin a zůstane v platnosti, dokud ji jedna ze smluvních stran nevypoví s šestiměsíční výpovědní lhůtou.

Na důkaz čehož zmocnění smluvních stran tuto úmluvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno v Praze dne 10. října 1975 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a italském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Z plné moci prezidenta
Italské republiky:

Francesco Cattanei v. r.

43

VYHLÁŠKA

rady Východoslovenského krajského národního výboru v Košicích

ze dne 19. dubna 1978,

kterou se pověřují vybrané národní výbory nižších stupňů výkonem vodohospodářské agendy

§ 1

Rada Východoslovenského krajského národního výboru v Košicích pověřuje podle § 3 odst. 2 zákona Slovenské národní rady č. 135/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství (dále jen „zákon“)

1. výkonem vodohospodářské agendy v rozsahu § 3 odst. 2 písm. a) až f) zákona tyto národní výbory:

v okrese Bardejov

městské národní výbory Bardejov, Giraltovce,

v okrese Humenné

městské národní výbory Humenné, Snina, Medzilaborce,

v okrese Michalovce

městské národní výbory Michalovce, Sobrance,

v okrese Poprad

městské národní výbory Poprad, Kežmarok, Spišská Stará Ves, Spišská Belá, Svit, Starý Smokovec,

v okrese Prešov

městské národní výbory Lipany, Sabinov, Prešov,

v okrese Rožňava

městské národní výbory Rožňava, Revúca,

v okrese Spišská Nová Ves

městské národní výbory Spišská Nová Ves, Levoča, Gelnica, Krompachy,

v okrese Stará Ľubovňa

městský národní výbor Stará Ľubovňa,

v okrese Svidník

městské národní výbory Svidník, Strupkov,

v okrese Trebišov

městské národní výbory Veľké Kapušany, Trebišov, Kráľovský Chlmec, Sečovce, Čierna nad Tisou;

2. výkonem vodohospodářské agendy v rozsahu § 3 odst. 2 písm. a) a c) zákona tyto národní výbory:

v okrese Košice-město

obvodní národní výbory Košice-sever, Košice-jih, Košice-Staré Mesto, Košice-Nové Mesto, Košice-Tahanovce, Košice-Mysłava, Košice-Poľov, Košice-Šaca, Košice-Barca, Košice-Košická Nová Ves, Košice-Krásna nad Hornádom, Košice-Kavečany, Košice-Sebastovce, Košice-Lorincik;

3. výkonem vodohospodářské agendy v rozsahu § 3 odst. 2 písm. a), d) a e) zákona tyto národní výbory:

v okrese Košice-venkov

městské národní výbory Moldava, Medzev.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Tajemník:

PhDr. Krempa v. r.

Předseda:

Brandoš v. r.